

správné. Než toto jeho stanovisko není — jak výše bylo vyloženo — v souhlasu se zákonem. Musilo proto býti nař. rozhodnutí zrušeno, aniž bylo možno zabývatí se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 13.075.

Zemědělství. — Policejní věci: * Povinnost předložiti hospodářský plán lesa, uložená § 1 vládn. nař. č. 97/1930 Sb. majiteli lesa, stihá v případě konkursu správce konkursní podstaty, po příp. zvláštního správce ustanoveného pro lesní hospodářství podle § 84 konk. řádu a je za ni i policejně-trestně zodpověděn.

(Nález z 23. listopadu 1937 č. 4069/35-3).

V ě c: František S. v Jelšavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 19. dubna 1935 o přestupku § 8 zákona č. 37/1928 Sb. o zatímní ochraně lesů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: St-I byl rozsudkem okr. úřadu ve Snině jako policejního trestního soudu ze 7. ledna 1935 uznán vinným přestupkem § 8 zákona č. 37/1928 Sb., který spáchal tím, že ve lhůtě stanovené podle vládn. nař. č. 97/1930 Sb. výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 3. února 1932 nepředložil hospodářský plán lesa, jehož spravováním je jako nucený správce pověřen, a odsouzen za to k peněžité pokutě 1.000 Kč, v případě nedobytnosti k uzamčení na 2 dny.

Na odvolání st-le potvrdil žal. úřad nař. rozhodnutím rozsudek I. stolice v podstatě z těchto důvodů: Obžalovaný uznává, že byl vnučeným správcem uvedeného velkostatku. Uznává i to, že hospodářský plán ve stanovené lhůtě nepředložil. Tímto jest úplně vyčerpána skutková podstata přestupku kladeného mu za vinu... Obžalovaný tvrdí, že odsouzen býti ani nemůže, poněvadž byl v kritické době jen vnučeným správcem, ne majitelem předmětného lesa, a ve smyslu zákona má býti pro tento přestupek trestán majitel lesa. Je sice pravda, že ve smyslu zákona zatěžuje povinnost k předložení hospodářského plánu majitele lesa, ale když byla na zmíněný velkostatek uvalena vnučená správa, dispoziční právo majitele přešlo na vnučeného správce a s ním samozřejmě i všechny zákonné povinnosti, které měl majitel lesa plniti.

O stížnosti bylo uváženo:

Bezdůvodná je především výtka vadnosti řízení, kterou st-I spatřuje v tom, že nař. rozhodnutí neoznačuje, kterých právních předpisů st-I nedbal nebo které porušil, a prostě jej uznává vinným přestupkem § 8 zákona č. 37/1928 Sb., kterýžto předpis ani majitelům lesů, ani jiným osobám žádných povinností neukládá. Žal. úřad v úvodě nař. rozhodnutí uvádí, že potvrzuje rozsudek okr. úřadu, kterým byl st-I uznán vinným přestupkem nepředložení hospodářského plánu lesa ve stanovené lhůtě. Okr. úřad se při tom dovolal ustanovení vládn. nař. č. 97/1930 Sb.

Je tedy zřejmo, že obě stolice správní měly na mysli předpis § 1 odst. 2 cit. vládn. nař., podle něhož je majitel lesa povinen okr. úřadu na vyzvání hospodářský plán lesa předložiti, a jednání proti předpisu tohoto nař. vydaného podle zákona č. 37/1928 Sb. právem trestaly podle § 8 zákona posléz cit. Že v enunciátech rozsudků obou správních stolic nebyl výslovně citován § 1 vládn. nař. č. 97/1930 Sb., nelze uznati za podstatnou vadu řízení, jež by mohla přivoditi zrušení nař. rozhodnutí, ježto nedostatkem tím nebyla ztížena obrana st-li a soudu nebyla vzata možnost přezkoumati zákonitost nař. rozhodnutí.

Jako vadu řízení vytýká stížnost dále, že žal. úřad úplně přešel námitky st-lova odvolání, že bez svolení soudu, věřitelského výboru a konkursního komisaře nesměl vnucenou správu, resp. konkursní podstatu zatěžovati tak značnou částkou (nejméně 90.000 Kč) na zhotovení hospodářských plánů, když výtěžek lesního hospodářství nestačil ani na krytí výloh vnucené správy. Výtka tato je bezdůvodná. Žal. úřad neměl příčiny zabývati se shora uvedenou námitkou odvolání, když st-l v řízení administrativním ani netvrdil, že snad žádal soud, věřitelský výbor nebo konkursního komisaře o zmíněné svolení a že mu bylo odepřeno.

Zbývá námitka, že zákon č. 37/1928 Sb. stanoví trestní sankci jen na majitele lesa a na osoby mající právo těžiti dříví v cizím lese a že vládn. nař. č. 97/1930 Sb. ukládá v §§ 1 a 2 jen majitelům lesů závazek podati zprávy o hospodaření, předložiti hospodářský plán, resp. předložiti návrhy neb opatřiti hospodářské plány, že však st-l majitelem lesů, o něž jde, nikdy nebyl. Stížnost potírá názor žal. úřadu, že dispoziční právo majitele lesa a tím i všechny zákonné povinnosti, které měl majitel lesa plniti, přešly na vnuceného správce, tvrdíc, že st-l neměl ve skutečnosti žádného dispozičního práva, jsa vázán při všech důležitějších úkonech na předchozí souhlas exekučního soudu, věřitelského výboru nebo konkursního komisaře, že úkolem vnuceného správce, resp. správce podle konkursního zákona je vymáhati a zajišťovati pohledávky soukromých věřitelů a nikoli plniti veřejnoprávní závazky vlastníka nemovitosti a že práva a povinnosti vnuceného správce jsou totožné s právy a povinnostmi zmocněnce. K této námitce dlužno podotknouti:

Podle § 3 odst. 1 platného konk. řádu (zákon č. 64/1931 Sb.) není od prohlášení konkursu úpadci dovoleno, aby nakládal svým jměním, které je podrobena exekuci a které mu náleží v den prohlášení konkursu nebo kterého nabyl za konkursu (konkursní podstata). Podle 3. odstavce téhož paragrafu je konkursní podstatu vzíti do uschování a do správy a jest jí užiti k uspokojení všech osobních věřitelů, kterým v den prohlášení konkursu přísluší proti úpadci majetkoprávní nároky (konkursní věřitelé). Podle § 78 odst. 1 konk. řádu ustanoví konkursní soud při prohlášení konkursu a kdykoli se toho objeví později potřeba, správce konkursní podstaty, jehož povinnosti pak bližší vymezuje § 79 konk. řádu. Podle § 49 konk. řádu jsou pohledávkami za podstatou, jež dlužno podle § 50 odst. 1 zapraviti z konkursní podstaty především, veškeré výdaje, které jsou spojeny s udržováním a správou podstaty a s hospodařením s ní, čítajíc k nim daně, které se týkají podstaty, po-

platky, cla, příspěvky k sociálnímu pojištění a jiné veřejné dávky, které dospívají v konkursu. Z právě citovaných ustanovení zákona jde nesporně najevo, že právo disponovati věcmi do konkursní podstaty náležejícími přechází s úpadce na správce konkursní podstaty, resp. na zvláštního správce, jež může podle § 84 konk. řádu konkursní soud přidělití správci podstaty pro určitý obor správy (nemovitý majetek, podnik) a kterým má býti ustanoven vnucený správce před tím snad zřízený, a s tímto právem přechází naň zároveň i závazek plniti veřejné dávky i jinaké veřejnoprávní povinnosti, zejména i povinnosti policejné právní. O porušení takové policejné právní povinnosti, uložené majiteli lesa v zájmu dobrého stavu lesnictví, pak v daném případě jde.

St-1 nepopírá, že byl v květnu 1932 soudem ustanoven vnuceným správcem sporných lesních statků, koncem června 1932 pak zvláštním odborným správcem ve smyslu § 84 konk. řádu, a ani netvrdí, že by byl nevěděl o vyzvání zem. úřadu v Bratislavě z 3. února 1932 k předložení hospodářských plánů. Podle toho, co bylo shora řečeno, byl tedy st-1 za nepředložení hospodářských plánů i trestněprávně zodpovědný a nemůže ho této odpovědnosti zprostiti ani skutečnost, že při výkonu svého disposičního práva byl vázán na souhlas exekučního soudu, věřitelského výboru nebo konkursního komisaře, když ani nyní ve stížnosti netvrdí, že by byl o takový souhlas k předložení hospodářských plánů zažádal a se své strany učinil vše, aby tohoto souhlasu dosáhl.

Č. 13.076.

Živnostenské právo: Na rozsahu živnostenského oprávnění k prodeji školních knih podle § 19 odst. 2 živn. řádu z r. 1895 nebylo nic změněno novelou z r. 1907.

(Nález z 23. listopadu 1937 č. 4643/35-4.)

Věc: Markéta P. v Brně proti rozh. min. obchodu v Praze z 1. června 1935 o rozsahu živnostenského oprávnění.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Ježto vzešla pochybnost o rozsahu živnostenského oprávnění, rozhodl zem. úřad v Brně na základě § 36 odst. 2 živn. řádu po slyšení korporací uvedených v tomto paragrafu, že Markéta Š. v Brně jako majitelka živnostenského oprávnění znějícího na »prodej školních a modlitebních knih a kalendářů podle 21 odst. 3 živn. řádu« překročila rozsah svého živnostenského oprávnění tím, že prodávala knihy pro střední školy. V důvodech tohoto výměru uvedl zem. úřad, že za školní knihy ve smyslu tohoto ustanovení dlužno považovati pouze knihy pro školy obecné a měšťanské, nikoli však pro střední a vysoké školy, což dovodil z historického vývoje cit. ustanovení, poukázav na to, že ustanovení to bylo obsaženo již v § 19 živn. řádu z r. 1859 a že v tuto dobu